

Arrest

nr. 182 949 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 16 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 november 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende via een op 11 december 2009 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 22 april 2011 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 67 795 van 3 oktober 2011 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 april 2011 waarbij zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen dit arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.4. Bij arrest nr. 220.335 van 19 juli 2012 vernietigde de Raad van State het arrest nr. 67 795 van 3 oktober 2011.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 1 augustus 2012 de beslissing tot intrekking van de beslissing van 22 april 2011 waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

1.6. Bij arrest nr. 90 036 van 19 oktober 2012 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van 22 april 2011 waarbij zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

1.7. Op 4 juli 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een nieuwe beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 11 december 2009 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.12.2009 + aanvullingen d.d. 30.03.2013 en 27.05.2015 werd ingediend door :

*[S., R.] [...]
nationaliteit: India
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 (en meer bepaald op de criteria 2.3 en 2.8B) betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkene uitdrukkelijk vraagt gehoord te worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingenzaken, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Betrokkene meent dat hij lokaal verankerd zou zijn. Bij de beoordeling van iemands lokale verankering worden drie aspecten bekeken, te weten: sociale banden, kennis van één der landstalen en werk (beroepsverleden & bereidheid om te werken). De loutere bewering dat betrokkene lokaal verankerd zou zijn kan echter niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Betrokkene staft zijn zogenaamde lokale verankering onvoldoende. Indien betrokkene hier inderdaad al verschillende jaren

zou verblijven, dan is het toch enigszins opmerkelijk dat hij bijna geen enkel stuk kan voorleggen die deze verankering kan staven. Zo legt betrokkene geen enkel bewijs voor aangaande zijn kennis der landstalen. Ook zijn sociale banden in België worden onvoldoende gestaafd. De twee voorgelegde getuigenverklaringen tonen enkel aan dat hij bij deze personen gekend is sedert 2006 en dat hij een eerlijk en goed mens zou zijn. Betrokkene haalt verder aan dat zijn vader van Belgische nationaliteit is. Betrokkene toont echter niet aan dat hij nauwe banden zou onderhouden met zijn vader. Betrokkene woont volgens het administratief dossier ook niet meer samen met zijn vader. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij alhier duurzame sociale banden zou hebben die een verblijf in België zouden moeten rechtvaardigen. Qua werkbereidheid dienen wij op te merken dat betrokkene een arbeidsovereenkomst d.d. 12.11.2009 voorlegt om tewerkgesteld te worden bij S.H. BVBA een carwash. Het siert betrokkene dat hij werkbereid is doch hij toont niet aan waarom deze werkaanbieding een verblijf in België zou moeten rechtvaardigen. Betrokkene toont niet aan dat hij dit beroep niet zou kunnen uitoefenen in zijn land van herkomst of waarom dit een verblijf in België zou moeten rechtvaardigen. Bovendien merken wij op dat S.H. BVBA bij vonnis van de rechtbank van koophandel te Antwerpen op 06.11.2012 failliet werd verklaard. Betrokkene kan aldus niet meer tewerkgesteld worden bij deze firma. Noch heeft betrokkene zijn dossier aangevuld met nieuwe werkaanbiedingen. Noch toont betrokkene aan dat hij niet in zijn land van herkomst zou kunnen tewerkgesteld worden. De lokale verankering van betrokkene wordt dus in totaliteit onvoldoende geacht en kan daarom niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie.

Betrokkene verwijst verder nog naar de Richtlijn 2004/38/EG. Betrokkene kan zich niet dienstig beroepen op Richtlijn 2004/38/EG. Artikel 3.1 van deze Richtlijn bepaalt wie de begunstigden zijn van de richtlijn: "Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen." Noch betrokkene, noch de Belgische vader is een burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. Het grensoverschrijdend aspect dat door de richtlijn wordt vereist ontbreekt in casu, zodat het Europees gemeenschapsrecht niet van toepassing is. Aangezien betrokkene geen begunstigde is van de richtlijn kan hij zich niet dienstig beroepen op de bepalingen van deze richtlijn."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de hoorplicht en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten).

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Eerste onderdeel,

Verzoeker had zich in de aanvraag van 11.12.2009 beroepen op de toenmalige instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de vreemdelingenwet.

Dat zoals verwerende partij zelf te kennen geeft [d]eze instructie door de Raad van State vernietigd werd.

Dat conform deze instructie de buitengewone omstandigheden welke werden aangevoerd door de DVZ als bewezen worden geacht.

De hier bestreden beslissing is genomen na de vernietiging van de instructie. De beslissing verklaart de aanvraag ontvankelijk, wat impliceert dat de buitengewone omstandigheden aanvaard worden. Het gaat, gezien de vernietiging van de instructie, bijgevolg om een autonome beslissing die niet het gevolg is van de 'automatische ontvankelijkheidsverklaring' die er wel was door de (vernietigde) instructie.

Deze ontvankelijkheidsverklaring dient bijgevolg op haar volle waarde mee in rekening te worden genomen bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag.

De bestreden beslissing doet dit op geen enkele wijze en houdt bij de beslissing over de gegrondheid, op geen enkele manier rekening met de elementen die de basis hebben gevormd voor de ontvankelijkheidsverklaring.

Reeds om die reden dient de beslissing nietig te worden verklaard.

Verzoeker li[ch]t dit toe.

Door het aannemen van buitengewone omstandigheden moet derhalve aangenomen worden dat het voor verzoeker buitengewoon moeilijk is om zich te begeven naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

Dat de Raad van State uitdrukkelijk stelde in het vernietigingsarrest dat het volgende stelt:

Overwegende dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland; dat op dit principe drie uitzonderingen bestaan: de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid), wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft (artikel 9bis) en de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte kan onder welbepaalde voorwaarden een machtiging tot verblijf aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde (artikel 9ter); dat in casu enkel de tweede uitzondering aan de orde is en meer bepaald het begrip "buitengewone omstandigheden"; dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd; dat de "buitengewone omstandigheden" in het oude artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, er niet toe strekten te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar er toe strekten te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend; dat "buitengewone omstandigheden", in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip "buitengewone omstandigheden"; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toelichtte:

"Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone

omstandigheden ». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken." (Parl. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5- 6.) dat trouwens het begrip "buitengewone omstandigheden" nog verder beperkt wordt door artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was "opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen" (Memorie van toelichting, Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); dat ook na de wetwijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S 4 juli 2007)); dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend; dat aldus het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen; dat de bestreden instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van verzoekers als parlementsleden; dat de bestreden instructie is genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet; dat het tweede middel in die mate gegrond is;

Dat derhalve uit dit uittreksel uit het arrest blijkt dat de buitengewone omstandigheden enkel kunnen worden aanvaard voor zover het gaat om buitengewone omstandigheden waarvan de Raad van State stelt dat het buitengewone omstandigheden kunnen zijn.

Dat verzoeker zich derhalve de vraag stelt waarom aanvaard wordt dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en bijkomend en meer belangrijk waarom deze buitengewone omstandigheden niet voldoende zijn ter staving van de gegrondheid van de aanvraag.

Bezwaarlijk kan men het argument dat er juist voor zorgt dat verzoeker zijn aanvraag kan indienen bij de Burgemeester en dus niet naar het buitenland dient te gaan niet opnemen in de beoordeling van de gegrondheid.

Dat derhalve verwerende partij gehouden is uit te leggen waarom de buitengewone omstandigheden geen aanleiding geven tot een beslissing tot gegrondheid van de aanvraag.

Het niet doen leidt immers tot een niet afdoende motivering, namelijk een motivering die bij de beoordeling van de gegrondheid geen rekening houdt met de beoordeling van de ontvankelijkheid.

Dat derhalve geconcludeerd dient te worden dat de motivering van de bestreden beslissing minstens niet afdoende is gemotiveerd daar er geen rekening gehouden wordt met de elementen welke hebben gemaakt dat de buitengewone omstandigheden aanvaard worden.

Tweede onderdeel,

Verzoeker stelt dat ondanks het feit dat de instructie vernietigd is en ondanks het feit dat de instructie niet kan dienen tot afwijzing van een aanvraag, verwerende partij wel gehouden is de instructie toe te passen indien zij van toepassing is zoals hieronder aangeduid.

Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd inzake de vernietiging:

"Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd oor de Raad van State (Rvs arrest 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing."

Dat het belangrijk is te analyseren wat de inhoud van deze arresten is. Verzoeker betoogt dat de instructie inderdaad vernietigd werd door de Raad van State en dit omdat de instructie in essentie de wettelijke voorwaarde "buitengewone omstandigheden" heeft uitgehold. Dat de Raad van State niets heeft gezegd over de inhoudelijke bepalingen van de instructie meer bepaald de criteria welke erin worden vermeld. Dat de Raad van State op dit punt ook geen kritiek kon uitten daar de gegrondheid van de aanvraag binnen de discretionaire bevoegdheid viel en valt van de Minister.

Dat het arrest van 05.10.2011 helemaal niet stelt dat de instructie niet meer mag worden gehanteerd maar wel stelt:

Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.[...].

Dat dit concreet betekent dat verwerende partij een aanvraag niet meer kan afwijzen door uitsluitend naar de instructie te verwijzen. Dat verwerende partij echter veel verder gaat en stelt dat de instructie niet meer van toepassing is quod certe non.

Dat verwerende partij in haar samenwerking met het Kruispunt van Migratie heeft toegezegd dat zij de instructie zal blijven toepassen. Dat het kruispunt van migratie het volgende op haar website heeft gezet:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

- Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.*
- Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.*

Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig controle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan die criteria voldoet. In de negatieve beslissingen staat immers dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Samengevat gelden de criteria uit de instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria.

Dat derhalve verwerende partij zelf te kennen geeft de instructie nog te zullen toepassen. Dat hieraan niets illegaal is (en de Raad van State heeft zo ook geoordeeld) voor zover zij blijft binnen haar discretionaire bevoegdheid.

Dat het een discretionaire beslissing is van verwerende partij om de instructie nog wel toe te passen.

Dat overigens in dat kader dient opgemerkt te worden dat de zogenaamde instructie Turtelboom van maart 2009 nog steeds van toepassing is gebleven, daar zij nooit is opgeheven.

Dit betekent zeer concreet dat verwerende partij een dubbele beoordeling dient te maken namelijk enerzijds of verzoeker voldoet aan de instructie en anderzijds of de elementen aangereikt in het kader van de instructie an sich kunnen leiden tot een gegrondheidsbeslissing.

Dat verwerende partij zeer zeker niet kan stellen dat zij deze instructie niet meer kan toepassen omdat zij vernietigd is. Dit is juridisch onjuist.

Het hoeft dan ook geen betoog dat dergelijke motivering duidelijk een schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Het is immers verwerende partij zelf die aan verzoeker beloftes, toezeggingen en dergelijke heeft gedaan die zij zelfs na de vernietiging van de instructie heeft blijven toepassen. Voor zover men zou kunnen stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel niet contra legem kan worden ingeroepen herinnert verzoeker verwerende partij er aan dat zij niets verkeerd doet voor zover zij binnen haar eigen discretionaire bevoegdheid blijft. Dat bijkomend en niet in het minst zij verzoeker eerst ruim twee jaar en thans ruim zes jaar heeft laten wachten op een eindbeslissing, verzoeker van wie zij zelf stelt dat het buitengewoon moeilijk is dat hij de aanvraag in het land van herkomst indient, die in het kader van een instructie werd voorgespiegeld. Dat zij derhalve toezeggingen heeft gedaan waarop zij thans terugkomt. Inderdaad verwerende partij heeft een grote discretionaire bevoegdheid maar die gaat niet zover dat er willekeur kan heersen.

Dat de auditeur bij de Raad van State in haar advies in het arrest 217.532 van 24 januari 2012 het volgende stelde:

"Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt verweerde inderdaad gebruik van de criteria van de instructie. Dit wordt niet betwist door verweerder evenwel dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van de zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten grond van de regularisatieaanvraag, kan aan de verweerder geen willekeur worden verweten.[...]."

Door thans volledig af te wijken van haar eerder opgestelde beleidslijn, beloftes en toezeggingen etc maakt verwerende partij nu net plaats voor willekeur en schendt zij het redelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel. Nogmaals en verzoeker kan dit niet genoeg benadrukken, verwerende partij kan de criteria in de instructie hanteren voor zover zij ze niet uitsluitend hanteert.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing van 4.7.2016 dat er met de criteria van de vernietigde instructie geen rekening kan gehouden worden.

Het standpunt van verwerende partij komt er de facto op neer dat zij haar discretionaire bevoegdheid opvat als een loutere willekeurige beslissingsbevoegdheid en dat zij geen rekening dient te houden met haar duizenden beslissingen in gelijkaardige dossiers.

Verwerende partij dient, los van de hierboven gevoerde discussie over de invloed van de vernietiging van de instructie, wat haar beleid betreft ook het gelijkheidsbeginsel te respecteren. Dit houdt in dat de

traagheid waarmee zij zelf beslissingen heeft genomen niet mag leiden tot een discriminatie van personen die in dezelfde of gelijkaardige situatie zijn. Dit is thans wel het geval daar op de personen die beoordeeld werden voor de vernietiging van de instructie andere criteria zijn toegepast om de gegrondheid van de aanvraag te beoordelen, dan op personen van wie de aanvraag later werd beoordeeld.

In casu dient de beslissing over de aanvraag van verzoeker rekening te houden met het de facto gevoerde beleid en met de toezeggingen en beloften die door verwerende partij, ook na de vernietiging van de instructie, werden gedaan.

Anders oordelen leidt tot een totale willekeur van het beleid.

Verzoeker stelt dat rekening houdend met de concrete elementen van zijn aanvraag, hij dan ook diende geregulariseerd te worden.

Derde onderdeel, wat betreft de specifieke motivering van de bestreden beslissing

1.

De hier bestreden beslissing is blijkbaar van mening dat de integratie ('lokale verankering', genoemd in de bestreden beslissing), 'onvoldoende' is en geeft hiervoor een erg doorzichtige motivering om toch maar tegemoet te komen aan de kritiek van het arrest van 19 juli 2012 van de Raad van State. De motivering mist elke objectiviteit; het is overduidelijk dat het gaat om een louter kunstmatige motivering, omdat zij hiertoe nu eenmaal gedwongen werd door het arrest van 19 juli 2012.

De motivering houdt geen stand.

Er wordt gesteld dat bij beoordeling van iemands lokale verankering drie aspecten worden bekeken: sociale banden, kennis van één der landstalen en werk (beroepsverleden & bereidheid om te werken).

Uiteraard komt de motivering er op neer dat verzoeker aan geen enkel van deze criteria voldoet.

Voor zover al zou aanvaard worden dat dit effectief de drie aspecten zijn die iemands integratie kunnen beoordelen, quod non, worden volgende opmerkingen gemaakt.

Het eerste onderzocht criterium is de taalkennis. Zonder enig onderzoek of enig horen van verzoeker wijst de beslissing dit af, omdat verzoeker geen enkel stuk zou voorleggen. Nochtans spreekt het voor zich dat verzoeker goed Nederlands spreekt, daar hij sedert 2006 in België is, dat hij inwoonde en terug inwoont bij zijn vader die Belg is en die dus de kennis van een landstaal heeft moeten aantonen, dat hij hier een arbeidsovereenkomst had voorgelegd bij de firma SH Bvba een carwash wat uiteraard impliceert dat hij Nederlands spreekt en beheerst om in die job te kunnen functioneren, dat hij overigens zoals uit de hier gevoegde stukken blijkt ook lange tijd gewerkt heeft toen hem dit toegelaten was in 2012-2015 (zie stukken) bij een bloemenkwekerij wat ook de kennis van het Nederlands veronderstelt. Verwerende partij was via haar administratief dossier perfect op de hoogte van deze tewerkstellingen en kon hier en uit de lange verblijfsduur en de familiale band met een Belgische vader, perfect uit afleiden dat verzoeker de Nederlandse taal beheerst.

Het tweede criterium van de sociale banden 'wordt onvoldoende gestaafd'. Verzoeker heeft hiervoor attesten voorgebracht van kennissen en gewezen op het feit dat hij met zijn vader, die Belg is, samenwoonde. De beslissing getuigt van willekeur. De twee voorgebrachte attesten zijn zeer duidelijk. De vermelding dat hij volgens administratief dossier niet meer samenwoont met zijn vader, is niet afdoende. De beslissing stelt niet sedert wanneer hij niet meer met zijn vader samenwoonde en hoelang hij wel met zijn vader heeft samengewoond. Dit kon nochtans perfect op basis van het administratief dossier (dat hier dan wel wordt gebezigd, maar bij beoordeling van het eerste criterium genegeerd wordt), nagegaan worden. Verzoeker heeft jarenlang met zijn vader samengewoond, heeft dan een relatie gehad met een dame van Portugese origine en is met haar gaan samenwonen, maar nadat de relatie is spaak gelopen is hij terug bij zijn vader gaan inwonen en hij woont daar nog steeds bij. Over de periode van 2006 tot 2016 heeft verzoeker ongeveer zeven jaar met zijn vader samengewoond. Op basis van het administratief dossier kon dit perfect worden nagegaan. Maar het administratief dossier wordt niet correct en louter negatief aangewend, wat in strijd is met de noodzaak op objectieve motivering op basis van de werkelijke feiten.

Het derde onderzochte criterium is de werkbereidheid. Hoewel verzoeker attesten van werkbereidheid en een standaard ingevulde arbeidsovereenkomst neerlegde, wordt dit afgedaan met het argument dat de onderneming bij wie hij de arbeidsovereenkomst had afgesloten in faling was verklaard en dat 'het duidelijk was dat betrokkene niet bij dit bedrijf kon tewerkgesteld worden'. Dit motief is onaanvaardbaar. De arbeidsovereenkomst wordt neergelegd in december 2009 en de faling van het bedrijf is van november 2012. Moest door verwerende partij binnen een redelijke termijn gevolg zijn gegeven aan de aanvraag van verzoeker dan zou deze mogelijk reeds meer dan anderhalf jaar voor dat bedrijf hebben kunnen werken nog voor het in faling was gegaan. Maar neen, verwerende partij neemt slechts een vernietigde beslissing op 22.4.2011 en de huidige beslissing in juli 2016.

Bovendien gaat het om de werkbereidheid en niet om het effectief werken, daar precies dit laatste afhing van de beslissing van verwerende partij over de regularisatie zelf. Die werkbereidheid is ten overvloede aangetoond door de diverse ingediende stukken. Het gaat niet op het gebrek aan werkbereidheid af te leiden uit het feit dat de firma bij wie gewerkt kon worden in faling is gegaan. Dergelijke redenering vertoont geen enkele logica; verzoeker zelf is op geen enkele wijze verantwoordelijk voor de faling van een firma, zodat hieruit geen element in zijn nadeel kan afgeleid worden.

Verzoeker verwijst verder naar zijn werkbereidheid in de jaren 2012-2014 (zie stukken, en zie beoordeling eerste criterium).

Ook het argument dat verzoeker niet aantoont dat hij dit beroep niet zou kunnen uitoefenen in zijn land van herkomst of waarom dit een verblijf in België zou moeten rechtvaardigen, mist elke ernst. Bij weten van verzoeker zijn er in India geen carwashes of zijn ze uiterst sporadisch. Maar meer fundamenteel is het argument dat betrokkene niet aantoont dat hij niet in zijn land van herkomst kan tewerkgesteld worden geen ernstig argument bij de beoordeling van de gegrondheid van een regularisatie verzoek in België, waar dit verzoek reeds ontvankelijk werd verklaard. Het argument waarom dit een verblijf in België zou moeten rechtvaardigen is oogverblindend contradictorisch met de eigen stelling van de beslissing dat precies de werkbereidheid onderzocht moet worden met het oog op de beoordeling van de lokale verankering.

Een algemeen gebrek aan motivering is gelegen in het feit dat de lange verblijfsduur van verzoeker in België, (ruim tien jaar op het ogenblik van de beslissing, terwijl deze lange verblijfsperiode het gevolg is van de vernietigde beslissing over de regularisatie - zie feitelijk gedeelte - welke volledig de verantwoordelijkheid is van verwerende partij), bij de beoordeling anno 2016 niet als een element in de beslissing is opgenomen.

Verzoeker had dit element uitdrukkelijk opgenomen in de aanvulling van 27 mei 2015:

"Gezien...het tijdsverloop en het gegeven dat er sedert 1.8.2012 geen nieuwe beslissing werd genomen, ben ik zo vrij er op aan te dringen dat thans per kerende een gunstige beslissing wordt genomen, zodat cliënt het verblijfsrecht voor onbepaalde duur wordt verleend."

Op dit argument wordt in de bestreden beslissing niet ingegaan.

2.

De raadsman van verzoeker had verder ook gevraagd dat verzoeker zo nodig zou gehoord worden; zeker wanneer na zoveel jaar een nieuwe beslissing wordt genomen nadat de eerste was vernietigd diende verzoeker gehoord te worden of de mogelijkheid te krijgen om bijkomende informatie te geven over zijn actuele toestand. Het is duidelijk dat verwerende partij op geen enkele wijze geïnteresseerd was in de realiteit en in de toestand van verzoeker, maar louter kunstmatig een motivering op papier heeft gezet om verzoeker af te wijzen.

Het volstaat op zich niet om zomaar een motivering om de motivering te geven. De motivering moet afdoende zijn en moet correct zijn en overeenstemmen met de feiten, wat bij een beoordeling van bijna zeven jaar na de aanvraag impliceert dat met de tussenliggende periode rekening wordt gehouden.

Verzoeker had in de aanvraag formeel gewezen op de administratieve hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, beiden als beginsel van behoorlijk bestuur.

De beslissing doet dit verzoek af met het argument dat voor artikel 9bis niet voorzien is in een mondelinge procedure.

Dit argument is niet afdoende. Verzoeker had gewezen op de algemene hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, die beiden van algemene toepassing zijn in het administratieve recht en dus ook van toepassing zijn in het kader van een aanvraag 9bis vreemdelingenwet.

Als er al geen specifiek verhoor via de commissie van advies voor vreemdelingen is voorzien, dan nog dienen vermelde principes gerespecteerd te worden.

3.

De bestreden beslissing stelt verder dat verzoeker verwijst naar de Richtlijn 2004/38/EG, dat hij zich hier niet op kan beroepen omdat zijn vader Belg is en er geen grensoverschrijdend aspect is.

Dit motief is niet afdoende.

Het door verzoeker opgeworpen element dient beoordeeld te worden in het kader van de gegrondheid van een regularisatie aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet en niet op basis van gezinshereniging. De beslissing laat op zich na te beoordelen of het gegeven dat verzoeker in België een Belgische vader heeft en met deze samenwoont (zie hoger) een element is voor de beoordeling van de gegrondheid van de regularisatie aanvraag.

Het argument dat de Richtlijn niet van toepassing is, is dan ook niet terzake. Wat diende beoordeeld te worden is niet de toepassing op zich van de Richtlijn, maar wel het gegeven dat verzoeker zich beroept op de samenwoning met zijn Belgische vader. Deze beoordeling gebeurde niet.”

2.1.1. De Raad merkt op dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen reden vormen om hem tot een verblijf in het Rijk te machtigen. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke, uitvoerige en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken.

Verzoeker betoogt in het eerste onderdeel van zijn middel dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt waarom verweerder het bestaan van buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, heeft aanvaard. Er dient evenwel te worden geduïd dat indien verweerder accepteert dat de door een vreemdeling aangevoerde gegevens toelaten vast te stellen dat het voor deze vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post een nadere toelichting hieromtrent in de bestreden beslissing niet is vereist. Verzoeker kent immers de gegevens die hij aanvoerde ter staving van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag. In casu heeft verzoeker in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd een aantal gegevens aangebracht zonder hierbij een opdeling te maken naargelang deze dienstig zijn ter staving van de ontvankelijkheid of de gegrondheid van zijn aanvraag om, vanuit België, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Hij heeft ter verantwoording van zijn handelen gewezen op het feit dat in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) ook geen onderscheid wordt gemaakt tussen de elementen die ter staving van de ontvankelijkheid van de aanvraag worden aangebracht en deze die worden aangevoerd ter staving van de gegrondheid van deze aanvraag. Verweerder heeft uiteengezet dat verzoekers aanvraag ontvankelijk is, wat impliceert dat hij van oordeel is dat de feitelijke gegevens die verzoeker aanbracht, inderdaad toelaten te besluiten dat het voor hem zeer moeilijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure. Deze vaststelling impliceert evenwel niet dat verweerder verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ook dient in te willigen. De beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag vereist immers een toetsing aan een door de wetgever

bepaald criterium terwijl verweerder een volledig discretionaire bevoegdheid heeft wat betreft het al dan niet ten gronde inwilligen van een aanvraag om machtiging tot verblijf. In de bestreden beslissing kan voorts, zoals reeds gesteld, eenvoudig worden gelezen waarom de gegevens die verzoeker aanbracht door verweerder niet worden beschouwd als een reden om hem tot een verblijf in het Rijk te machtigen. Verzoeker toont niet aan dat verweerder heeft nagelaten een van de door hem aangebrachte feitelijke gegevens of argumenten ter staving van de gegrondheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te beoordelen of toe te lichten waarom deze gegevens niet volstaan of aanvaardbaar worden geacht om een verblijfsmachtiging toe te staan. Verzoeker stelt weliswaar dat verweerder geen standpunt heeft ingenomen omtrent het feit dat hij in een op 27 mei 2015 gedateerd schrijven nog had gewezen op *“het tijdsverloop en het feit dat sedert 1.08.2012 geen nieuwe beslissing werd genomen”*, doch schijnt hierbij uit het oog te verliezen dat hij in dit schrijven uitdrukkelijk aangaf dat *“zijn aanvraag van 11.12.2009 gesteund was op het feit dat [hij] een familielid is van een burger van de Unie”*. Uit dit schrijven kan derhalve niet zonder meer worden afgeleid dat het zijn bedoeling was om de behandelingsduur van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op zich als een bijkomend element aan te brengen. Verzoeker verwees in dit schrijven naar het tijdsverloop en het feit dat na de intrekking van een vorige beslissing geen nieuwe beslissing werd genomen om *“aan te dringen”* en verweerder tot enige spoed aan te manen bij het beantwoorden van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker kan, gelet op deze vaststelling, dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder vergat om te motiveren waarom een bijkomende argumentatie ter staving van de gegrondheid van zijn aanvraag niet werd weerhouden.

Inzake verzoekers stelling dat niet werd voorzien in een afdoende motivering om te duiden waarom verweerder zijn relatie met zijn vader niet aanvaardde als een bewijs van het bestaan van duurzame sociale banden kan het volstaan aan te geven dat verweerder heeft toegelicht dat uit de stukken waarover hij beschikte niet bleek dat hij nauwe banden onderhield met zijn vader en dat verzoeker volgens de beschikbare stukken niet meer samenwoonde met zijn vader. Deze toelichting laat verzoeker toe te begrijpen om welke reden verweerder de relatie die verzoeker met zijn vader heeft niet als zodanig nauw beschouwde dat de toekenning van een verblijfsmachtiging vereist was

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. In zoverre verzoeker de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit deze bepaling blijkt dat verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en het hem toekomt om, rekening houdende met globale immigratiebeleid dat wordt gevoerd, te bepalen of een verblijfsmachtiging dient te worden toegekend.

Het komt de Raad niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van verweerder. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In het tweede onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat verweerder verkeerdelijk heeft gemotiveerd dat de instructie van 19 juli 2009 niet meer kan worden toegepast. De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 heeft vernietigd. De Raad van State oordeelde in zijn

arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Aangezien voormelde instructie ingevolge dit vernietigingsarrest met terugwerkende kracht uit de rechtsorde werd verwijderd en dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kon verweerder er geen toepassing meer van maken (RvS 26 september 2012, nr. 9069 (c)). Verzoekers standpunt dat uit rechtspraak van de Raad en een auditoraatsverslag kan worden afgeleid dat verweerder vermag te voorzien in algemene beleidsregels om te bepalen in welke gevallen hij een machtiging tot verblijf zal toestaan laat niet toe te besluiten dat een instructie die in het geheel werd vernietigd toch nog van toepassing zou zijn of dat verweerder nog verplicht zou zijn om onderdelen van deze instructie toe te passen. Verzoeker houdt onterecht voor dat verweerder enerzijds diende te toetsen of hij *“voldoet aan de instructie”* en anderzijds of de door hem aangereikte elementen *“in het kader van de instructie an sich kunnen leiden tot een gegrondheidsbeslissing.”*

Het gegeven dat een vroegere staatssecretaris verklaarde dat nog toepassing kon worden gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 en aangaf van oordeel te zijn dat de criteria die in deze instructie zijn opgenomen nog steeds gelden doet aan het voorgaande geen afbreuk. Hierbij moet nogmaals worden benadrukt dat in de criteria die zijn bepaald in de instructie van 19 juli 2009 geen onderscheid wordt gemaakt tussen de ontvankelijkheidsvereisten en de gegrondheidsvereisten waaraan dient te worden voldaan en dat dit voor de Raad van State een van de redenen vormde om deze instructie te vernietigen. Verweerder kon dan ook motiveren dat deze criteria niet meer van toepassing zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen primeren de wet en de rechterlijke beslissingen trouwens op allerhande verklaringen die zouden zijn afgelegd en waaraan een zekere ruchtbaarheid werd gegeven in de media of die werden opgenomen in allerhande niet bindende teksten. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert evenmin dat het thans door verweerder in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder – zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde – nog beslissingen zou hebben genomen op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennis van de wet heeft niet tot gevolg dat verweerder een onwettige situatie dient te handhaven. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

Inzake verzoekers verwijzing naar de instructie van 26 maart 2009, merkt de Raad op dat voormelde instructie evenmin een onderscheid maakt tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen en hij derhalve bezwaarlijk, gelet op het reeds door de Raad van State ingenomen standpunt, kan stellen dat verweerder deze instructie had dienen toe te passen.

Verweerder heeft daarnaast expliciet uiteengezet waarom aan verzoeker geen verblijfsmachtiging wordt toegestaan en heeft hiervoor een rationele argumentatie voorzien zodat niet kan worden gesteld dat er sprake is van een louter willekeurig optreden.

Verzoeker lijkt in het derde onderdeel van zijn middel te willen aangeven dat verweerder verkeerdelijk stelde dat om te verifiëren of een vreemdeling effectief geïntegreerd is in de Belgische samenleving rekening dient te worden gehouden met de sociale banden die deze vreemdeling opbouwde, met zijn kennis van één van de landstalen en met zijn beroepsverleden en bereidheid om te werken. De Raad merkt op dat verzoeker echter niet uiteenzet waarom deze drie aspecten niet voldoende zouden zijn om na te gaan of hij voldoende is geïntegreerd en het te verantwoorden valt om hem een verblijfsmachtiging toe te staan.

De Raad kan verzoeker voorts niet volgen waar hij stelt dat het *“voor zich spreekt”* dat hij goed Nederlands spreekt en aangeeft dat verweerder de voorgelegde documenten niet deugdelijk heeft beoordeeld. Verzoeker toont immers niet aan dat hij enig stuk heeft voorgelegd waarin kan worden gelezen dat hij enige kennis heeft van één der landstalen. Het feit dat verzoeker een tijdlang bij zijn vader, die de

Belgische nationaliteit verwierf, inwoonde laat niet toe te veronderstellen dat verzoeker en zijn vader in hun onderlinge verhouding een der landstalen gebruikten. Het gegeven dat verzoeker sedert 2006 in België is en een arbeidsovereenkomst ondertekende laat evenmin toe te besluiten dat hij een landstaal kent. Uit de arbeidsovereenkomst kan namelijk niet worden afgeleid dat een kennis van de landstaal een vereiste is die werd gesteld om actief te zijn in een carwash en uit de eerdere tewerkstelling in een bloemenkwekerij kan niet zonder meer worden geconcludeerd dat hij een kennis van een der landstalen had. Vele werkgevers zijn immers in staat om in andere talen dan de landstalen te communiceren met hun personeel en er blijkt niet dat verzoeker enige activiteit uitoefende die vereiste dat hij contacten onderhield met klanten. Verzoeker heeft trouwens de bewijzen van zijn eerdere tewerkstelling bij verschillende ondernemingen niet aan verweerder overgemaakt, zodat deze er geen rekening mee kon houden.

Verzoeker toont ook niet aan dat verweerder onterecht besloot dat niet blijkt dat hij banden in het Rijk zou hebben die dusdanig zijn dat zij de toekenning van een verblijfsmachtiging in België zouden kunnen verantwoorden. Hij stelt dat hij twee attesten voorlegde die zeer duidelijk zijn, maar zet niet uiteen waarom hij meent dat uit deze attesten – waarin louter wordt aangegeven dat hij sedert 2006 in België is en hij wordt omschreven als een goede, eerlijke en verantwoordelijke man – zou kunnen worden afgeleid dat hij effectief duurzame sociale banden in het Rijk heeft opgebouwd. Deze attesten laten zoals verweerder motiveerde slechts toe te constateren dat hij gekend is bij de twee personen die deze attesten opstelden. Door uiteen te zetten dat hij, nadat zijn relatie met een Portugese vrouw spaak liep, weer bij zijn vader ging inwonen maakt hij ook niet aannemelijk dat verweerder enig stuk incorrect heeft beoordeeld. Er blijkt immers niet dat verzoeker verweerder ooit meedeelde dat hij opnieuw bij zijn vader ging wonen nadat een relatie met een Portugese vrouw was beëindigd en er wordt bovendien ook bij het ingediende verzoekschrift geen stuk gevoegd waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoekers bewering dat hij weer bij zijn vader woont enige grond heeft.

De stelling van verzoeker dat verweerder uit het in faling gaan van de onderneming waarmee hij een arbeidscontract had afgesloten niet kan afleiden dat hij niet werkbereid zou zijn is gesteund op een incorrecte lezing van de bestreden beslissing. Verweerder heeft geenszins de werkbereidheid op zich van verzoeker in vraag gesteld, doch daarentegen vermeldt dat het verzoeker siert dat hij werkbereid is. Hij heeft echter aangegeven dat verzoeker niet aantoot waarom het enkele feit dat hij deze werkaanbieding heeft de toekenning van een verblijfsmachtiging nog zou kunnen verantwoorden. Verweerder heeft hierbij, op niet betwiste gronden, gesteld dat de onderneming waar verzoeker kon worden tewerkgesteld in faling ging en verzoeker dus niet meer kan worden tewerkgesteld in deze onderneming en dat hij geen nieuwe werkaanbiedingen aanbracht. Verzoekers betoog dat de carwash waar hij wou werken pas in 2012 in faling ging doet geen afbreuk aan de correctheid van deze vaststellingen. Verweerder dient de situatie in aanmerking te nemen zoals deze bestaat op het ogenblik dat hij een beslissing neemt. Verzoekers bemerking dat verweerder er lang over deed om een beslissing te nemen doet aan het voorgaande evenmin afbreuk en geeft geen aanleiding tot de conclusie dat enig gegeven incorrect werd beoordeeld. Verzoekers kritiek op de overtollige overweging dat ook niet blijkt dat hij niet zou kunnen worden tewerkgesteld in zijn land van herkomst is verder niet relevant. De eventuele gegrondheid van een grief die is gericht tegen een overtollige overweging in een administratieve beslissing kan immers niet tot de vernietiging van deze beslissing leiden. Verweerder vermag daarenboven in aanmerking te nemen dat verzoeker zijn kwalificaties of zijn wil om een bepaald beroep uit te oefenen niet uitsluiten dat hij in zijn land van herkomst werk zoekt.

Verweerders standpunt dat de totaliteit van de aangebrachte stukken onvoldoende is om te besluiten tot het bestaan van een dusdanige lokale verankering die toelaat een verblijfsmachtiging toe te staan is niet kennelijk onredelijk.

Verzoeker lijkt ook te vergeten dat hij bij zijn aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd zelf verwees naar de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG. Hij kan dan ook niet voorhouden dat verweerders vaststelling dat deze richtlijn in casu niet van toepassing is aangezien verzoeker geen familielid is van een burger van de Unie die gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer incorrect of naast de kwestie is. Waar verzoeker in fine van zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij zich beriep op een samenwonen met zijn Belgische vader kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker bij zijn initiële aanvraag om machtiging tot verblijf een attest

(samenstelling van het gezin) met betrekking tot zijn vader voegde waarin hij niet wordt vermeld en dat hij in zijn op 27 mei 2015 gedateerde brief aangaf dat hij zich beriep op het feit dat hij “*een familielid van een EU-burger*” is en hij derhalve verwees naar een familieband en niet naar een samenwonen met zijn vader. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook geenszins dat verzoeker op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen bij zijn vader verbleef.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het rechtszekerheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet geschonden indien een bestuur op een correcte wijze toepassing maakt van een duidelijke wetsbepaling en een door de Raad van State reeds vernietigde bestuurlijke instructie die strijdig was met deze wetsbepaling weigert toe te passen.

Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de beslissing van verweerder en het feit dat de bestreden beslissing verscheidene jaren nadat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indiende werd genomen laten op zich daarnaast ook niet toe te besluiten dat het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden.

2.2.5. De vaststelling dat verweerder in het verleden toepassing heeft gemaakt van een instructie waarvan achteraf is gebleken dat deze onwettig was houdt niet in dat verweerder nadat deze onwettigheid werd vastgesteld verder toepassing zou dienen te maken van deze instructie. Zoals reeds gesteld kan het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk – met name het gebruik van een instructie waarin criteria zijn opgenomen die geen onderscheid maken tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen – niet leiden tot de verplichting om een onwettige situatie te handhaven. Verzoekers betoog inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

2.2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel stelt verzoeker in wezen dat verweerder vele aanvragen om machtiging tot verblijf heeft ingewilligd op basis van de criteria die waren bepaald in de instructie van 19 juli 2009 en dat hij dit ook nog deed nadat deze instructie werd vernietigd, zodat verweerder ook wat hem betreft deze instructie verder had dienen toe te passen. Hij gaat met zijn uiteenzetting evenwel voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Het loutere feit dat verweerder in het verleden met miskenning van wat is bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of op grond van een vernietigde instructie een verblijfsmachtiging zou hebben toegekend leidt geenszins tot de vaststelling dat hij ook in casu gebruik dient te maken van een instructie waarvan de onwettigheid door de Raad van State werd vastgesteld.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd wegens een schending van het gelijkheidsbeginsel.

2.2.7. Verzoekers uiteenzetting laat de Raad niet toe te besluiten dat verweerder niet na een deugdelijk onderzoek van de door verzoeker ter staving van zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd aangebracht stukken tot zijn besluit kwam, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen houdt het zorgvuldigheidsbeginsel niet in dat het bestuur zelf in de plaats van de vreemdeling die een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indient inlichtingen dient te verzamelen of dat hij gebreken in de bewijsvoering dient te ondervangen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd in zijn betoog dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden omdat verweerder niet overging tot het verzamelen van bijkomende informatie over zijn toestand.

2.2.8. Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en dient derhalve door verweerder als dusdanig wel in aanmerking te worden genomen.

De hoorplicht impliceert niet dat een bestuur steeds een onderhoud dient te regelen met de persoon ten aanzien van wie een beslissing zal worden genomen. Deze verplichting houdt slechts in dat de betrokkene de mogelijkheid dient te hebben om zijn toestand uiteen te zetten.

In casu kan verzoeker niet voorhouden dat hij niet de kans kreeg om zijn situatie nader toe te lichten aan verweerder of dat hem niet de kans werd gegeven om inlichtingen of stukken die hij als nuttig beschouwde aan verweerder mee te delen alvorens deze overging tot het nemen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing vormt immers een antwoord op de vraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en verzoeker had de mogelijkheid om bij deze aanvraag alle door hem nuttig geachte stukken en toelichtingen te voegen. Verzoeker, die er zelf op wijst dat de behandeling van zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd lang duurde, had na het indienen van deze aanvraag tevens nog ruim de tijd om eventuele nieuwe dienstige gegevens aan te brengen.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten of van de hoorplicht kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK